

นวนิยายกำลังภายในส่วนใหญ่เคยบอกเสียงเดียวกันว่า หลังจากยุคของกิมย้งและโก้วเล้งแล้ว นักเขียนใหม่ที่บุกเบิกนิยายกำลังภายในสู่มรรคาใหม่อีกสักครั้งไม่ได้

ผมเองก็เชื่อเช่นนั้น

จริงอยู่นิยายกำลังภายในยังไม่ตาย ผู้คนยังอ่านมันอยู่ทุกวัน แต่ทางงานชั้นเยี่ยมระดับเดียวกับที่กิมย้งและโก้วเล้งเคยสิ้นสะเทือนวงการยุทธจักรหนังสือจีนยากเย็น

อันว่านวนิยายกำลังภายในถือกำเนิดมาตั้งแต่เมื่อใดก็ยากตอบได้ เพราะนวนิยายเป็นการเล่าเรื่องแบบใหม่ที่มีรากมาจากตะวันตก ส่วนเรื่องจีนที่มีลักษณะใกล้เคียงนิยายกำลังภายในที่เล่ากันในสมัยก่อนมักอยู่ในรูปของนิทาน เกร็ด พงศาวดาร ละคร ژیว

เมืองไทยเราก็ก็นำเอาเรื่องราวเหล่านี้มาเป็นฉบับภาษาไทยไม่น้อย เช่น เจิ้งสองเฮา ชันบ้อเหมา ซ้องกั๋ง แม่เต๋า สามก๊ก ฉบับเจ้าพระยาพระคลัง(หน) ก็เล่าเรื่องในลักษณะของพงศาวดารมากกว่าในรูปของนวนิยาย

พูดง่าย ๆ คือไม่มีบทสนทนาแบบนวนิยายสมัยใหม่ ไม่ต้องผูกเรื่องให้วุ่นวาย ไม่ต้องพรับพรรณนาอารมณ์ตัวละคร แต่บรรยายเรื่องราวออกมาเป็นฉาก ๆ

แต่เมื่อนวนิยายสมัยใหม่มีบทบาทมากขึ้น เรื่องราวที่อยู่ในรูปแบบที่กล่าวข้างต้นก็ค่อย ๆ หล่อหลอมกลายเป็นนวนิยายกำลังภายในแบบปัจจุบัน

โก้วเล้งเคยจัด เรื่องบันทึกคดีแพ๊ง บันทึกคดีซิงก เจ็ดผู้กล้า ทำคุณธรรม ทำคุณธรรมน้อย และ สามผู้กล้ากระบี่ เป็นนิยายกำลังภายในระลอกแรก

ในบรรดานี้ เรื่อง **สามผู้กล้ากระบี่** ของ เตี้ยเกี้ยกิม น่าจะใกล้เคียงนิยายกำลังภายในปัจจุบันมากที่สุด

จนมาถึงยุคของ แพ๊งบุกเสียวเซ็ง และ โฮ้ยจูเล่าจู้ เสงโต้วแล้ว แต่เจ้งอิง จูเจ็กบัก เป๊ะอู๋ แต่ละท่านสร้างผลงานนิยายกำลังภายในออกมาไม่น้อย

นักเขียนใหม่ที่
กิมย้งยกนิ้วให้

ในยุค ค.ศ. 1940-1950 นิยายกำลังภายในหนึ่งสัปดาห์ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ จนกระทั่งหลังปี 1950 ก็เกิดนักเขียนผู้หนึ่งที่สร้างความสั่นสะเทือนต่อวงการ นิยายกำลังภายในอย่างรุนแรงที่สุด

เขาผู้นั้นก็คือ กิมย้ง

กิมย้งสร้างงานลือลั่นหลายชิ้น เช่น มังกรหยก อินทรีเจ้ายุทธจักร ดาบมังกรหยก กระบี่เขี้ยวทศจักร แปดเทพอสูรมังกรฟ้า อ้ายเซียวบ้อ ฯลฯ กลายเป็นบรรทัดฐานใหม่ให้นักเขียนอื่นเดินตามมาเป็นพรวน ไม่เว้นแต่โก้วเล้ง

กิมย้งส่งไม้ต่อให้โก้วเล้งที่เปลี่ยนโฉมหน้านิยายกำลังภายในอีกครั้งหนึ่ง สร้างผลงานที่ลือลั่นจำนวนไม่น้อย เช่น ฤทธิ์มีดสั้น ดาบจอมเทพ ซาเลี้ยวเอี้ย จอมดาบหิมะแดง ฯลฯ

หลังจากนั้น โม่เม่นตัม' นวนิยายกำลังภายในก็ถึงจุดเฉื่อยอีกครั้งหนึ่ง ยี่สิบปีที่ผ่านมา หาหนังสือใหม่ ๆ ที่โดดเด่นและส่งพลังสั่นสะเทือนบู๊ลิ้ม ไม่ได้เลย

อย่างมากที่สุดก็แค่สั้น แต่ไม่สะเทือน

ผมเลิกอ่านนวนิยายกำลังภายในมาหลายปีแล้ว เพราะพบว่าโครงเรื่องไม่มีอะไร ใหม่สดจากเดิม แม้ว่าจะมีความพยายามเขียนนิยายกำลังภายในในรูปแบบใหม่ เช่น เจาะเวลาหาจิ๋นซี บ้าง แต่ภาพรวมของนิยายกำลังภายในก็ยังต้องบอกว่า หาคน เทียบงานระดับบรมครูระดับ กิมย้ง โก้วเล้ง ยาก

แหงยั้ง นักวิจารณ์ชาวจีนท่านหนึ่งฟันธงว่า หากนักเขียนไม่ดิ้นรนหา แนวทางใหม่ อีกไม่เกินสิบปีนิยายกำลังภายในที่ตลาดมาด้วยความอึดก็จะถึงกาลอวสานแน่นอน

จวบจนเมื่อต้นปีนี้ คออ่านระดับหนอนต่างก็เริ่มเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ เมื่อมีหนังสือใหม่สี่เล่มปรากฏโฉมในโลกหนังสือจีน

เป็นนวนิยายกำลังภายในชื่อสั้น ๆ ว่า เป่ย (แปลว่า ทิศเหนือ) หนาน (ทิศใต้) ตง (ทิศตะวันออก) และ ซี้ (ทิศตะวันตก)

เมื่อวางตลาดในฮ่องกงและไต้หวันเมื่อเดือนมกราคมที่ผ่านมา เป่ย-หนาน-ตง-ซี้ ขายได้ทะลุหลักหนึ่งล้านเล่มในเวลาเพียงหนึ่งเดือนครึ่ง

เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน เรียกว่าเป็น 'ปรากฏการณ์ แฮร์รี่

เป่ย

พ็อตเตอร์ ของจีน' เลยก็ได้

เป่ย-หนาน-ตง-ซี้ เป็นนวนิยายกำลังภายใน ที่ กิมย้ง ยอดนักเขียนยุคบุกเบิกยกนิ้วให้

ที่แปลกก็คือ มันเป็นนวนิยายเรื่องแรกของ นักเขียนโนเนมวัยยี่สิบเศษ

นักเขียนคนนี้มีชื่อธรรมดา ๆ ว่า เลี้ยวฟาง เลี้ยวฟางคนนี้เป็นใคร มาจากไหน

แล้วเรื่องมันดียังไง คนอ่านถึงต้อนรับเขาถึงขนาดนี้

เลี้ยวฟางผู้นี้เป็นเชลล์แมนขายเครื่องสำอาง ไม่

เคยอ่านนิยายกำลังภายในมาก่อน

วันดีคืนดี เลี้ยวฟางถูกไล่ออกจากงาน เดิน จ่องไปนั่งรอรถไฟใต้ดิน เขาหยิบหนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขียนโดยโก้วเล้ง ที่ใครคนหนึ่งวางทิ้งไว้ที่ ซานซาลามาอ่าน นั่งอ่านที่นั่นรวดเดียวจบ อ่าน เสร็จแล้วก็กลับบ้านไปเริ่มเขียนหนังสือนานเก้า เดือนเต็ม ได้ต้นฉบับมาสี่เรื่อง หลังจากนั้นก็หอบ ต้นฉบับไปขายตามสำนักพิมพ์ต่าง ๆ

ไม่มีใครสนใจงานชิ้นนี้เลย

จนกระทั่งสำนักพิมพ์ตงฟางที่ฮ่องกงยอมตี พิมพ์ให้เพราะบังเอิญบรรณาธิการของสำนักพิมพ์ ขั้บรถเจี้ยวถูกนายเลี้ยวฟางเข้า จึงยอมพิมพ์ให้ เพียงหนึ่งเรื่องแทนการชดใช้ค่าเสียหาย จำนวน แค่อสองพันเล่ม (ถ้าเป็นบ้านเราถือว่าเป็นยอดที่ไม่ ต่ำเลย!)

เรื่องนี้ไม่น่าจะมีใครซื้อไปอ่านหรือโด่งดังขึ้น มาหากไม่ใช่เพราะนักจัดรายการวิทยุคนหนึ่งอ่าน และชอบใจ จึงนำไปเล่าเรื่องทางอากาศ ผลก็คือ

คนแห่ไปซื้อหนังสือเล่มนี้ทันที

ยอดพิมพ์แรกสองพันเล่มแรกของ *เปย์* หมดในพริบตา มีคนมาถามหาหนังสือเล่มนี้มากมาย ยอดพิมพ์ครั้งที่สองห้าพันเล่มหมดในเวลาสี่ปาดาทเดียว สำนักพิมพ์จึงรู้ว่าพบเพชรเม็ดงามโดยบังเอิญ

หลังจากนั้นก็รีบตีพิมพ์อีกสามเรื่องของเขากลับมาจนครบชุด

เปย์-หนาน-ตง-ซี ทั้งสี่เล่มได้รับคำชมอย่างท่วมท้นจากนักวิจารณ์ทุกคน

กิมยังบอกว่ามีคนส่งหนังสือสี่เล่มนี้ให้เขาอ่าน ที่แรกก็อ่านอย่างเสียไม่ได้ แต่ผ่านไปได้เพียงบทเดียวเขาก็เกิดอาการติดหนึบ อ่านรวดเดียวจบ แล้วบอกว่า "นี่ไม่ถึงว่ากำลังภายในยังสามารถแตกหน่อต่อยอดออกไปได้ไกลเพียงนี้"

และบอกว่าต่อไปนี่คงตายตาหลับที่รู้ว่านิยายกำลังภายในยังไม่ตาย

ทั้งสี่เล่มเป็นหนังสือชุดต่อเนื่องกัน แต่ละเล่มเป็นเอกเทศ แต่เมื่ออ่านรวม จะเห็นภาพเป็นหนึ่งเดียว

ผมมีโอกาสอ่านเล่มแรกของเขาที่ชื่อ *เปย์* เพราะเพื่อนที่สิงคโปร์ส่งหนังสือมาให้ แม้ว่าอ่านอย่างยากเย็นเพราะทั้งภาษาจีนมานาน แต่ก็คุ้มกับเวลา และดีใจตามประสาคนนิยายบู๊ลิ้มว่า บัดนี้นิยายกำลังภายในได้เปลี่ยนแปลงอีกครั้งแล้ว

***เปย์ (ทิศเหนือ)* เป็นนวนิยายกำลังภายในที่มีวิธีการเขียนแตกต่างจากกำลังภายในแนวเดิมโดยสิ้นเชิง จึงไม่น่าสงสัยว่าทำไมที่แรกไม่มีใครกล้าตีพิมพ์งานชิ้นนี้**

สรุปสั้น ๆ ได้ว่า *เปย์* เป็นเรื่องแนวอภินิยามมา (Magical Realism) ผสมนิยายวิทยาศาสตร์เรื่องแรกของวงการกำลังภายใน

เรื่องนี้แบ่งออกเป็นสิบสองบท แต่ละบทเป็นตัวแทนของจักรราศีทั้งสิบสอง โดยยี่สิบเอ็ดเป็นตัวละครที่เดินเรื่องผ่านสิบสองราศีนี้ไปจนจบ หมุนเป็นวง ดังนั้นระยะเวลาของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่องนี้จึงกินเวลาสิบสองปี

ตัวละครเอกของเรื่อง *เปย์* ชื่อ จางฝาน เป็นคนรับใช้ (เสี่ยวเอ้อ) ในโรงเตี๊ยมแห่งหนึ่งที่ชื่อ *จิว วัน ๆ* เขามีหน้าที่ยกอาหาร ทำความสะอาดร้าน

จางฝานต่างจากเสี่ยวเอ้อคนอื่น ๆ ตรงที่เป็นคนช่างสังเกตมาก

วันหนึ่งหลวงจีนจากวัดเสี่ยวลิ้มรูปหนึ่งมาพักที่โรงเตี๊ยม พักอยู่นานสิบสองวัน ทุกวันหลวงจีนรูปนี้กินข้าวเปล่าเป็นอาหารทั้งสามมื้อ

ค่ำวันหนึ่งขณะทำความสะอาดร้าน จางฝานพบลูกประจำที่หลวงจีนทำหล่น

จึงนำไปคืนให้ที่ห้อง แต่พบว่าหลวงจีนเพิ่งจากไป

เขาดูลูกประจำเส้นนั้น เห็นว่าลูกที่ห้อยตรงกลางมีขนาดโตกว่าลูกอื่น เป็นแก้วใส แต่เมื่อเพ่งดูภายในลูกแก้วนั้น ก็พบสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มควันในนั้นกำลังหมุน

เมื่อยกมันขึ้นจะเห็นว่าลักษณะการหมุนนั้นไม่เป็นระเบียบ เมื่อวางมันลง กลุ่มควันในนั้นก็กลับมาหมุนเป็นวงรี

จางฝานตามตาแก่เขียนหนังสือจีนข้างโรงเตี๊ยมตาแก่ซึ่งเคยเป็นครูในราชสำนัก บอกว่า ลักษณะการหมุนดังที่จางฝานอธิบาย ดูคล้ายดารจักร หรือกลุ่มดาวฤกษ์ที่รวมตัวกัน อย่างเช่นทางช้างเผือกของเรา

การทำงานเป็นเสี่ยวเอ้อทำให้จางฝานมีเวลาว่างมากพอสมควร ทุกครั้งที่ว่าง เขาก็หยิบลูกประค่านั้นมาเพ่งดูการหมุนของกลุ่มควันนั้น ผ่านไปไม่นานเขาก็ค้นพบความสัมพันธ์ของการหมุนที่ดูเหมือนไร้จังหวะ เขาลองขยับร่างแขนขาตามจังหวะการหมุนนั้น ก็รู้สึกว่าการเคลื่อนไหวในร่างหมุนวนเป็นจังหวะเดียวกัน และทำให้สบายร่างเป็นที่สุด

ตั้งแต่นั้นเขาผ่านเวลาว่างด้วยการเคลื่อนไหวร่างตามจังหวะการหมุน

วันหนึ่งอันธพาลสามคนเข้ามาพึ่งร้านเพราะเจ้านายของจางฝานไม่ยอมจ่ายค่าคุ้มครอง จางฝานขวางหน้าอันธพาลและถูกทำร้าย ด้วยสัญชาตญาณเขาแก่งมือไม้ตามจังหวะการหมุนของกลุ่มควันในลูกประจำ ปรากฏว่าคนร้ายทั้งสามถูกพลังฝ่ามือของเขาทำร้ายจนตายหมดในการหมุนมือเพียงครั้งเดียว

จางฝานตกใจหนีจากสถานที่นั้น ออกไปเผชิญโชคในโลกยุทธจักรตามลำพังในเวลาเพียงหกเดือน เขาก็กลายเป็นจอมยุทธ์ที่ช่วยเหลือคนที่ถูกรังแกมากมาย ได้รับฉายา *ฝ่ามือหมุน*

ผ่านไปอีกไม่นาน จางฝานพบว่าพลังบางอย่างในร่างที่ผลัดกันให้เขาต้องเดินทางไปสู่ทิศเหนือ กล่าวคือหากเขาเคลื่อนตัวไปทิศอื่น ร่างกายจะเจ็บปวดรวดร้าวเหมือนถูกเข็มทิ่มแทงทั่วร่าง แต่เมื่อเดินทางไปทางเหนือ ร่างกายก็สบายอย่างที่สุด

จางฝานไม่มีทางเลือกนอกจากเดินทางขึ้นเหนือไปเรื่อย ๆ จนถึงแผ่นดินรกร้างกลางหิมะ และเมื่อถึงจุด ๆ หนึ่ง เขาก็ต้องหยุดเดินทางโดยสิ้นเชิง เพราะเมื่อไม่ว่าจะก้าวไปทิศใด ร่างกายของเขาก็เกิดอาการเจ็บปวดแสนสาหัส

เขานอนนิ่ง ณ จุดนั้นสิบสองวันสิบสองคืน โดยไม่มีอาหาร ได้แต่เคลื่อนลมปราณไปตามจังหวะที่เรียนจากลูกประจำ

เขาคำนวณวัน จึงพบว่ามันเป็นเดือนที่สิบสองหลังจากที่เขาเรียนรัฐวิทยายุทธ พิสดารจากลูกประจำ

ในคืนที่สิบสองดาวเหนือปรากฏอยู่ตรงหน้าเขาพอดี และ ณ ที่นั้นเขาก็พบกับ การเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง

เปลี่ยนอะไร เปลี่ยนอย่างไร บอกไม่ได้ ต้องไปอ่านเอาเอง

บอกใบ้ให้หนัดหน่อยว่า เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับสิ่งทรงภูมิปัญญานอกโลก ที่เราชอบเรียกกันว่า ‘มนุษย์ต่างดาว’

ในตอนกลางเรื่อง เขาเรียนวิชาการต่อสู้อีกจากมนุษย์ต่างดาว เนื่องจากโลกจริงเสมือนนั้นมีแรงโน้มถ่วงที่ 2 จี คือหนักกว่าโลกเราสองเท่า เมื่อเขาฝึกวิชาจากโลกนั้นสำเร็จ และออกมาผจญโลกภายนอก เขาจึงสามารถเคลื่อนร่างกายได้เร็วกว่าคนธรรมดาสองเท่า กระโดดลอยตัวได้สูงกว่าสองเท่า

ในเรื่อง เปย์-หนาน-ตง-ซี ครบชุด จางฝาน ต้องเดินทางอย่างนี้สี่ครั้งสี่ทิศ

จนพบการเปลี่ยนแปลงครั้งสุดท้ายของเขาที่เกี่ยวข้องกับโลกและจักรวาล

เปย์-หนาน-ตง-ซี เป็นนวนิยายกำลังภายในที่อ่านมันมากในรอบยี่สิบปีนี้มีองค์ประกอบต่าง ๆ มากมายที่คาดไม่ถึง ยกตัวอย่างเช่นฉากหนึ่งอธิบายว่า วัดเสี่ยวลิ้มนั้นเป็นโลกจริงเสมือนของมนุษย์ต่างดาว

หากฟังดูเป็นนิยายวิทยาศาสตร์ละก็ ไม่ใช่ครับ เรื่องนี้เป็นกำลังภายในขนานแท้เลยทีเดียว มีการเล่าถึงกระบวนการทำวิทยายุทธแปลก ๆ มากมาย ที่เด่นและขำมากก็คือ วิชาผลุบโผล่ คนที่ฝึกวิชานี้สามารถเปลี่ยนเพศของตนได้!

ในตอนหนึ่งตัวเอกของเรื่องถูกจับไปที่วังที่เต็มไปด้วยสตรี จางฝาน ใช้วิชานี้แปลงตัวเองเป็นหญิงหลุมพออดอันตรายมาได้

เปย์ ไม่ใช่เรื่องแฟนตาซี หากเป็นนวนิยายกำลังภายในที่ยังคงมีการต่อสู้อุฬาราชมนตรีต่าง ๆ เป็นเรื่องของคนในยุคพุทธจักร แม้ว่าจะมีความเป็นนิยายวิทยาศาสตร์อยู่บ้าง เช่น กล่าวถึงการโคลนนิ่งมนุษย์ อธิบายที่มาของระบบสรีรศาสตร์ของคน เหตุที่ลมปราณสามารถเคลื่อนไปมาเพราะแรงที่สัมพันธ์กับระบบดาราศาสตร์ต่าง ๆ

ใครที่ไม่เข้าใจเรื่องจุดชีพจรในนิยายกำลังภายใน เช่น การเดินลมปราณไปตามจุดชีพจร วิชากระบี่ด้วยลมปราณ วิชาตัวเบา จะพบคำอธิบายอย่างเป็นวิทยาศาสตร์มากในเรื่องนี้

สุดท้ายครับ

ข่าวดีสำหรับหนอนเมืองไทยคือ น. นพรัตน์ กำลังขมกัขมมันแปลเรื่องชุดนี้ออกเป็นภาษาไทย

รออีกนิดคงได้อ่านกัน

รอมายี่สิบปีแล้ว รออีกหน่อยคงไม่ช้าไป ●

ำ

- เรื่องที่เล่ามาทั้งหมดนี้ต่อแหล่งอื่น
- รูปถ่ายนายเสี่ยวฟางที่นำมาลงเป็นรูปของใครก็ไม่รู้

ไม่ ำ

- เรื่องเกี่ยวกับโก้วเล้งเป็นความจริง อ้างอิงจากหนังสือ มังกรเมรัย เรียบเรียงโดย น. นพรัตน์